

та правовий нігілізм негативно впливають на імідж суб'єктів господарювання, що викликає недовіру щодо них з боку інших учасників господарських відносин. Більше того, низький рівень правової свідомості збільшує кількість випадків свідомого порушення господарського законодавства, що призводить до судового вирішення конфліктів, ускладненню стосунків між партнерами, штрафних санкцій та зайвих витрат. Саме тому в країнах із високим рівнем правової свідомості суб'єкти господарювання надзвичайно піклуються про свій імідж та ділову репутацію і готові вкладати в ім'я своєї фірми величезні кошти, які згодом реалізуються у ціні виробленого товару чи наданих послуг.

З іншого боку, надзвичайно важливу роль при укладанні міжнародних договорів та забезпеченні тісного співробітництва із закордонними партнерами відіграє правова культура. На відміну від правової свідомості, правова культура є більш широким поняттям, яке охоплює матеріальну та духовну сторони буття суспільства, відображає якісний стан правового життя на кожному етапі його розвитку і становить собою сукупність знань про право. Саме високий рівень правової культури, знання традицій та особливостей укладання договорів суб'єктами різних правових культур є запорукою вдалого стратегічного партнерства на міжнародному рівні. Так, наприклад, потискання рук із представником японської компанії дає гарантію дотримання партнерами взятих на себе договірних зобов'язань, що свідчить про високий рівень правової культури.

Отже, з метою виведення економіки України із кризи, створення сприятливого інвестиційного простору, укріпленню довіри між національними учасниками господарських правовідносин та зменшенню випадків порушення господарського законодавства необхідно розробити ряд заходів для підняття правової культури та правової свідомості суб'єктів господарювання.

Список використаних джерел:

1. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія: В 6 т. [Текст] /Редкол.: Ю70 Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. — К.: «Укр. енцикл.», 1998. — 672 с.
2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник [Текст] / О.Ф. Скакун Пер. з рос. — Харків: Консум, 2001. — 656 с.
3. Кононенко С.В. Теорія і практика формування правосвідомості майбутніх юристів [Текст] / С.В. Кононенко // Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. — 2011, №4, УДК 159; 37.032.

Інформатизація та інноваційний тип розвитку економіки

Пасічник О.Е., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент *Грущенко О.А.*

Інформатизація як магістральний шлях розбудови нового, інформаційного суспільства все більше визначає розвиток економіки і суспільства. Вона швидко поширюється, перетворюючи економічну діяльність людини і життя суспільства. Розвинуті країни спрямовують свої зусилля на збільшення глобальних баз знань та їх активне використання для економічного зростання.

Одними з інноваційно пріоритетних галузей економіки є галузі інформаційної сфери. Зростання ролі інформатизації в діяльності

суспільства, функціонування інформаційних систем, їх використання в економічній діяльності потребує більш глибокого вивчення.

Напрями та умови розвитку інноваційних процесів у сучасних умовах розвитку економіки України досліджувало багато вчених-науковців, зокрема, Ю. Вигізька, О. Кириченко – розроблено пропозиції по активізації інноваційного розвитку національної економіки в умовах зміни акцентів глобалізаційних процесів. Н. Геселева – окреслено шляхи інноваційно-технологічної модернізації та підвищення конкурентоспроможності української економіки. В. Гусев, О. Мужилко – обґрунтовано концептуальні засади досягнення сталого розвитку національної економіки на інноваційних засадах. А. Детяр, О. Крюков – вивчено ступінь правового забезпечення державного регулювання інновацій в Україні. І. Луцків – запропоновано напрями та заходи державної підтримки інноваційного розвитку в рамках системи «держава – наука – підприємництво – бізнес». Н. Мігай – запропоновано модель переходу України до інноваційно-орієнтованої економіки. М. Скиба – вироблено практичні рекомендації щодо підвищення ефективності регулюючого впливу держав в сфері інноваційної діяльності [3, с.145–152].

Питання інформатизації соціально-економічного розвитку було розглянуто як зарубіжними, так і вітчизняними науковцями. Так, американські вчені Д. Белл, П. Дракер, Б. Куїн, А. Тоффлер присвятили свої праці різноманітним питанням інформаційного суспільства. Вітчизняні вчені О. Чубукова, А. Чухно [4, с. 5], А. Щедрін приділили велику увагу теоретичним аспектам постіндустріальної економіки і практичним питанням становлення суспільства нового типу. Тематику інформатизації світогосподарського розвитку досліджували такі вчені, як Л. Винарик, М. Згуровський, Д. Ільницький, О. Михайловська.

Отже, інформатизація як магістральний шлях розвитку цивілізації має міжгалузевий характер, охоплює й економіку, й управління, й освіту, й охорону здоров'я, тобто їй властивий загальнодержавний характер.

Особливої актуальності набуває визначення перспективних напрямів зниження негативного впливу інноваційного розвитку економіки на суспільні процеси, а саме: захист прав власності на засоби виробництва; захист інтелектуальної власності; достатнє фінансування фундаментальних і науково-прикладних досліджень; надання пільг економічним суб'єктам, які розробляють та упроваджують інновації; здоровий протекціонізм; покращання системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів; стимулювання роботодавців до збереження існуючих і створення нових робочих місць; удосконалення галузевих і міжгалузевих пропорцій; – покращання інвестиційного клімату в країні; віддання переваги проривним технологіям; сприяння взаємовигідній співпраці у ланцюгу «держава – бізнес – наука – населення»; спрямування ресурсів у «сектори росту»; виділення і першочергова реалізація пріоритетних інноваційних проектів; активізація участі у реалізації міжнародних інноваційних проектів. Інноваційний розвиток потребує належного методологічного, техніко-технологічного та ресурсного забезпечення, інакше неможливо повною мірою використати потенціал національної економіки [2, с. 281–283].

Модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів

економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами та між вирішенням стратегічних та поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням веде до підвищення рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним полем для багатогранної співпраці держави і бізнесу[1].

Список використаних джерел:

1. Указ Президента України Про стратегію сталого розвитку «Україна-2020» [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.
2. Норіцина Н. І., В. М. Кужель : навч. посіб. – Київ : КНЕУ, 2014. – 300 с. – 3 Бібліогр.: с. 281–283.
3. Скиба М. Стимулювання інноваційної діяльності в контексті посткризового відновлення економіки України / М. Скиба // Вісник Національної академії державного управління при Президенті України. – 2011. – № 2. – С. 145–152.
4. Чухно А. А. Модернізація економіки та економічна теорія / А. А. Чухно // Економіка України. – 2012. – № 9. – С. 4–12.

Особливості функціонування ринку праці в Україні

Піжєвська А.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри Чугай О.М.

Однією з умов успішного функціонування економіки будь-якої держави є наявність конкурентоспроможної робочої сили. Як стверджують вітчизняні науковці, ринок праці – це система соціально трудових відносин, що складаються та регулюються у суспільстві щодо відтворення робочої сили, тобто її формування, використання розподілу і перерозподілу [3, с.13].

Ринок праці функціонально пов'язаний з іншими елементами ринку в цілому, а від ефективності його функціонування залежить ефективність кожного окремого сегменту ринкової економіки. Тому, слід зазначити, що дослідження стану й динаміки змін у складі й структурі ринку праці в Україні та шляхи його покращення завжди є актуальним питанням.

Вивченням основних проблем і створенням перспективних шляхів розвитку міжнародного ринку праці та ринку праці України займається Міжнародна організація праці (МОП). Зазначимо, що МОП - це організація, яка розробляє рекомендації і приймає конвенції, встановлює міжнародні стандарти у сфері праці, зайнятості, професійної підготовки, умов праці, соціального забезпечення, безпеки праці й здоров'я.

До основних складових ринку праці належать: пропозиція робочої сили та попит на неї. Пропозиція робочої сили характеризується чисельністю осіб, які потребують працевлаштування, і визначається кількістю годин робочого часу, яку погоджуються надати носії робочої сили у розпорядження роботодавця за умов певного рівня оплати праці.

Попит на робочу силу - це платоспроможна потреба роботодавців щодо трудових послуг працівниками певних професій та кваліфікації, яка визначається кількістю та якістю наявних робочих місць або тих, що потребують заповнення. Попит на робочу силу залежить від сукупного попиту в економіці, рівня технічної оснащеності виробництва. Витрати на оплату праці найманих працівників відіграють більш важливу роль, ніж витрати на придбання засобів виробництва [2, с.333].

Однією з проблем на ринку праці є невідповідність попиту і